

Angora.

Historie Angory od roku 1877. (Ukončeno.)

KAPITOLA II.

Sultanová kynula na zvolení hlavy, sultanit oboply se zvalo lebné přívodek svého, táhnal jej za sebou, le tento jen mimo chodem zvolení neml.

"Diky tobě, pani má, za spolek jsem sláby ženský, střílení věhod do komnat tvých, při práci otě svých, navrátil se více k otrocké službě zpět."

"Milane!" zvolila sultanová a hlasitě ohlířela za zmáčením neodvratně hledíc.

"On by měl být, kdyby nebyl synem otě svých," di vojvoda najednou se zamyslel.

"On jim bude," řekla sultanová, "a rukou velkým."

"Jdi, jdi!" osvědčil se trpes Milan, "nikdo ani slovo, ani rukou není, kdo prociatone, ne pro vlast svou, koná slachy hedmžá; jest to nájemník, bídák, hoděn potopy a opovržení."

Sultanová pozastavila se nad slovy tímto, octopěla o krok zpět: "Jak?" ptala se.

"Říká jsem," mluvil vojvoda v podivném rozčilení dále, "nikdy se nad odpadlíkem a zrůdnou vlasti neklene kloba slávy, zahyne nepoznáno, aneb potrvá v památce potomstva co plivník, který první se zhořel proti Bohu svému. Takový osud si ustal Branković, sestrou svou svedený, a takový osud očekává mne, tebou svedeného, pakli mne nepropustíš ze závazku mého."

"Ty lituješ tedy sílu svého, jímž jsi se zavázal k obraně mé a rodu mého?" ptala se Mileva, bolestnou předhružku ve hlasu dobře vylišíc, "a ty tedy lituješ i někdejší lásky své ke mně," doložila a chvějícím se hlasem, jakoby mocně výraz bolesti hluboké v sobě tajila.

"Sílu svého lituju," dí Milan po krátkém zamlčení, "lásky své k tobě? nikdy!" zvolal ohnivě; "neb tehdy, když pohledem tvým srdce mé po tobě zatoužilo, byla hodna lásky bohatřské, tehdy jsem skvěla mezi pannami srbskými, co slunce mezi hvězdami ne boe, a blažen byl, kdo k tobě blížiti se smějí, já ale byl nejblazeštější ze všech, neb tehdy jsi mne milovala ústy svými!" — zamlčel se, zdámčivost najednou zastínila zrak jeho.

"A srdcem ne, Milane?" ptá se sultanová hlasem, před nímž se vojvoda zachvěl, neb mu pšiváděl v paměť večery Prizrenské zpět; i nachýlila se k němu, jakoby zma učenela byla upamatováním, a když hlavu opět pozdvihla, odhrnul se napole závoj s obličje jejího — náhodou, tak že Milan stříti mohl zarosené oko její.

On ale hleděl před sebe oným pohledem, jakovým hledívá člověk, jehož duch na jiných místech a v jiných dobách poletuje, oct vřevnými očmi nevidí něčeho vskol; za chvíli potřásl hlavou a dlaní sobě tvář přejeda, pravil s předešlou zdámčivostí: "Zdali i srdcem? to jest jiná otázka; tehdyť aspoň, ba po celých třináct oct let až k nešťastnému dne v Drinopolu jsem se tak domníval; od té doby ale jsem se přesvědčil, že žena jsi, jako jiná, jejíž láska a věrnost na písku stavěna u náletu se dáva leskem pozemským, sic bys mne byla neodvratila od bratrů svých, jichž potupně pobledy děle snášti nemohu, a raději se jim vyhýbám; nebýla bys mne odvratila od vlasti má, pro níž jsem kryšál a pro níž car oct tvůj uměl, že tu nyní stojím co zrůdce před drahy svými, co plivník před svědomím svým, že si netroufám, pozdvihnouti zraků svých k jasnému blankytu, tomuto rouchu Božimu, a — Jesu Kriste!" zalikal, zastřev sobě oběma dlaněma tvář svou, "i jméno moje a památka má klety budou, jako jméno a památka Brankovićova."

Přistoupila blže k němu sultanová, nachýlíc se k němu, položila ruku svou na rameno jeho, snad se jí zřešelo mužné bolesti vojvodovy: "Poslyš mne, Milane!" pravila vřoseně, outprně, "a budeš li potom ještě na svém místě, propustíš li se sílu svého, a volno ti bude, pronásledovati mne a co mého jest."

"Mluv já slyším," zvolal Topličanin radostně, tvář svou od-

kryv, naděje, že sílu svého správně bude, nově život do něj vdechna.

Sultanová, zposoruje takový výraz radosti ve hlase i oko Milanově, táhla sebou, jakoby hadem utíkajíc, nevolí se zastíklí le oko její a tvář její se polila na chorým ruměncem, ale to vše dle to se tak rychle, rovně blisku, jenž na obloze octní splano a zaslone, že Milan svého nepozoroval, a když se naklonil k Milevovi, zaslone byl obličje její smotkem, a hluboká vřivá bolet zrodila se na něm.

"Milane!" zvolila sultanová hlasem tónem, jakoby přesně slova její k prsou se jí vřivala, bylť již dříve závoj svůj zcela a obličje odhalila, a tak to stála nyní před ním v celé okouzlení kráse své, s očmi sklopěnými, se zvládnou rukama, a rukama beavládě spuštěnými, jakoby si netroufala, pohlednouti k němu: "Milane!" mluvila, "já tě milovala ne jen ústy, ale celou duší, celým srdcem svým, a ještě nyní se celá bytost moje blažeností chvěje, zpomenu li sobě na doby večery, jeť jsem spolu, lásku za lásku mňnice, ve stínu zahradních stromů skryti, v Prizrenu trávil."

Zamířela se na chvíli, jakoby učenela byla upamínkou ton, i Milan se zadumal a rychleji bilo srdce jeho, mouněji začaly pracovat prsy jeho.

Přitakavše dlaní svou k čelu, jakoby zapaditi chtěla upomínky dávne, pokračuje s hlubokým povzdechem dále: "Než to všechno zašlo, jako slunce zachází v temnou noc; slunce ale ráno opět vstává v plném lesku, v sobě krásné své, doby ony ale nepovstanou nikdy více pro mne z hrobu svého; osud jinak nechtil, a mně nezbylo nic, než bolně upamatováni."

"Pravda, pravda!" přisvědčil Milan bezděky vlastními city ne-

žen. "A přec to byla veliká útěcha pro mne," mluvil sultanová, jakoby neslyšela něčeho, "když mne zavázeli do Drinopole k muž neznámému, nenáviděnému, co ztroskotavle vlasti má a spolovinnika smrti otce mého. Lesk a sláva mě neoslepily, celý svět se Bajazetu kofí, neb on jest muž neobyčejný, panovník rodem i duchem svým, on ale se kofí mně, a pozorně naslouchá na každé pšivě mně. A já přec nezapela rod svůj, a že Srbsko potud volné, volně jako jindy bývalo, jen že pod ochranou Bajazetovou, že Branković nepožil ovoce zrady své, to jest zásluha moje!" pravila, oko její živěji se lesklo, a líce se nachabuly živěji ruměncem; možná, že opravdově mluvila. "Proto," povídá v rozčilení dále, ale čím dále, tím jemněji zní hlas její, "proto jsem zce a se oddala Bajazetu, a přijímala holdování jeho; neb v holdování jeho jsem zřela jen holdování tvoje, dobře vědouce, že ty vzor sultanové nezapomeně na Milevu svou."

"Ne, to ne, nikdy ne!" zvolal vojvoda rozčilen, ruku na srdce položiv.

"Stala jsem se matkou," vypravuje sultanová dále, "a já i syn můj jsem nenáviděni v zemi této, starší synové Bajazetovi zhlízejí závistivým okem na dítě křesťanky, Srbanky, že jim se ztenčí dědictví otovské, žárhřivým okem hledí na lásku otce svého ke mně. Co z nás bude, zahyne-li Bajazet?" ptala se najednou, oči vzhůru povznesou a dvě slz se zalosko na tásích jejích.

"Vzdor nepřítelům tvým a celému bisurmanstvu ochráním tebe a syna tvého!" zkrkolni prudec vojvoda, opět jsa zcela učenel slovy jejími, jako tam v Drinopolu.

"Ne, ne!" kroutil sultanová hlavou, "tas mi již jednou přisahal, a lituješ přisavy své; a já přec nic jiného nežádám než ochranu pro sebe a dítě své v čas potřeby, žádnou zrady vlasti ani zrady bratrů tvých. A od koho jsem se ochrany té více nadíti mohla, než od toho, který před dřívější lety již život svůj v každé době věnovati mi sliboval? Aco, tehdyť ani on, ani já jsme nemylhali, že se stane sultanov, že kmen cizí vypoší z lána mého, že leta schladí žár horoucí lásky mladistvé!" Toto mluvíla jen popohledně, jakoby sama k sobě to

povídala, jak posdvihla hlavu, a hlasem prapým, s kofíci bleděnkou bledil v něm se tetelilo, pravila: "Ne, ne Milane! ty chceš být spolek otě svého!" táhla se hádra, a vytáhla rukou svůj hřnělíku, podává mu ji, "tu, vezmi si zástava svou, jeť volný, připoj se k nepřítelům otě a mne ponech, octa mňmu, vejvoda Topličanin!"

Tento oskofil zpět: "Nikdy, nikdy nevrzeme zpět zástava poz bohu svému!" volá vášně, zape nosil již na předstevání své, na hraty své, utěcho se doul jeho před sloty ženy svěřené, před pohledem jejím, a jakž bítěnk se pjal ruce před ní: "Nesoudíšť mň od sebe, Milevo! nemožu jiti, sepoň dítě ne, pokud bud sám nezhyno, aneb pokud neupravím budoucnost syna tvého. To má-li přec vděk za tolik lásky po tolika let věrné dochovavě, za zřasenou vládu, za druby věrné hojné slavných — ale neposlouchaj mne!" volá vášně, troschám se tobě, mluvim i o nich, a rouhám se Bohu, na tebe li myslím! — Jesu Kriste!" zkrkolni zaslone vř, a oběma rukama za hlavu se chopil: "anav mň štenosti!" A jakoby jí utěči chtěł, pádil vedle sultanové z komnaty.

S udivením, ano soudně hleděla za ním Mileva: "Ubohý!" leptala, "jak šťastna byn byla v lásku jeho, kdyby!" — zamířela se, a hodila hlavou: "Ano, já jsem žena Bajazetová, a můj rod navstoupiti musí vládu děti Othmanova tak snad? nedobudou; ale tím víc jich zahyne, tím lépe; Bůh sám jim mate moaky!"

A vědy noví houfou se brnili do města, a rostoucím množstvím rostla i zmužilost jejich.

"Ať zhyne sultan kašif!" za htměl najednou po ulicích jediný, fanatický jek, "poklady a kaduny své ať nám vydá, musejí být octi kofist; pojďme a shodme zde serailu na hlavu nehodného sultana a emř jeho!"

"Haha!" smál se Kazančič a mnil si radostí ruce, "dobře dmychá Jefrem, dobře! No, Bajazete," obrátil se stranou k serailu, "jaké to slavné probuzení pro tebe dnešního dne! Hoj, vane Bože, čest a chvála na vysoctech tobě! Bisurman na Bisurmana, Brusca za Kosovo!" jásal až k neopatrnosti blašit, kdyby jásot jeho ve všeobecném hluku co žepot byl nezavanul.

Ty zlostné, ječel postavy divokých bojovníků val se jedním směrem k serailu, divokost jim pláne z očí, všech neukrotitelná, zuřivost až k štenosti se pší kolem už jejich, jsouť to děti Asie, neznaející mezi ani ve válni, ani v otroctví; nyní všech je ovládla, a krvelačnost tygři svítí jim z očí, vane v horkém dechu jejich, podiván na ně budí hrůza, zhnusení; kdož by tu nepředvídal, že jest den dnešní poslední dnů Bajazetových?

A přec divoké houfy ty najednou stanou, tichnou, zadněji ovšem tlačí se ku předu a ječ: "Ubijte sultana kašife, ať nám vydá zlato a kaduny své, nám pravověřícím, my se nikdy neuchýlíli od zákona prorokova!"

Ala co z předu jsou, tlačí na zad! "Ať vás gehenna pohltí!" nadávají, "což nevidíte!" a pětama i zbrani brání se návratu zadnějších, kteří ovšem viděti nemožou derviše, jehož vysmahlo tělo rozedraný plášt jen nuzně přikřívá, před nímž však nemožně i ti roznutí synové pouště krotí a s úctou zpět couvají.

Vyskyt ul se najednou uprostřed ulce, z níž do bran serailu již viděti bylo, derviš Abdallah, jakoby ze země byl vyrostl, pravici výhrůžně proti buřím vzťěl, a pšieným, kárávým zrakem pohlízel na ně.

Takovou moc měl nad těmi divokými dětmi pouště a hor polonahý kmet ten, za svatého od nich považovaný; jeho pšiený žívot, jako fanatismus lakira hodný byl v očích jejich důkazem obecní jeho se samým prorokem, a nahotv byla rouchem svatosti jeho; nebylo v Brusce a v tábořích kol Brusy nikoho, kdo by byl pochyboval o svatosti derviše Abdallaha.

"Moka proti Medině!" hlašal derviš einým hlasem, že vador

z důvěrněkem svým Jefremem dráhou branou skřovek s ním do Brusy, i viděl, kterak houfy ty v neukrotitelném vátaku potud vřelce, sotva že do ulic města vnikly, najednou tichly, v rozpacích na sebe pohlížející, a jaksi nejstě po ulicích města se ruzpřijílely.

"U čerta!" zastíbil se Kazančič, zposorovat toto máni obchablost jejich, "jaká to otrocká leháka! ve vzdělí vřelci a octpi, jakoby stály koliti oběta, sotva ale na bláku svého konce se vidí, vše hlava, co stádo plachých ovců. K, svatý Savo! tak bídě škobití nesmi zponra ta, která nám jedním rázem otrobovenou slibuje. Jě, Jefrem! a vřeviči se mezi ná, proč to a tam jedi ná slovo, aby se znovu rozdmychly vátok jejich, pozorně, aby proti tobě se neobrátila novice jejich, nebo tato neobaně leháka nemoži oukazativě nevolí svoa, a kaurica zabít, bylo by lahůdkou nám pešm pohaneckým; jen tak něco o pokladech sultanových nebo o krásce odalísk je ho prohod, to postačí, slato a vřivost jsou ty páky vši štenosti to; ho pronároda! No, vždyť jsme se již naučili, jak zacháseti s nimi!" doložil, pas svůj na sobě roznaje.

"Bůh mi svědek," mnil Jefrem, nad úbohous svou nevelkého potěšení jevě, "že bych raději mezi stádo vřivé se vmichal, aneb ještě několikrát jim lecky rozdřil."

"Vlak oni si je rozdřiti sami," usmál se Kazančič, "serailu sultanova tak snad? nedobudou; ale tím víc jich zahyne, tím lépe; Bůh sám jim mate moaky!"

A přec divoké houfy ty najednou stanou, tichnou, zadněji ovšem tlačí se ku předu a ječ: "Ubijte sultana kašife, ať nám vydá zlato a kaduny své, nám pravověřícím, my se nikdy neuchýlíli od zákona prorokova!"

Ala co z předu jsou, tlačí na zad! "Ať vás gehenna pohltí!" nadávají, "což nevidíte!" a pětama i zbrani brání se návratu zadnějších, kteří ovšem viděti nemožou derviše, jehož vysmahlo tělo rozedraný plášt jen nuzně přikřívá, před nímž však nemožně i ti roznutí synové pouště krotí a s úctou zpět couvají.

Vyskyt ul se najednou uprostřed ulce, z níž do bran serailu již viděti bylo, derviš Abdallah, jakoby ze země byl vyrostl, pravici výhrůžně proti buřím vzťěl, a pšieným, kárávým zrakem pohlízel na ně.

Takovou moc měl nad těmi divokými dětmi pouště a hor polonahý kmet ten, za svatého od nich považovaný; jeho pšiený žívot, jako fanatismus lakira hodný byl v očích jejich důkazem obecní jeho se samým prorokem, a nahotv byla rouchem svatosti jeho; nebylo v Brusce a v tábořích kol Brusy nikoho, kdo by byl pochyboval o svatosti derviše Abdallaha.

"Moka proti Medině!" hlašal derviš einým hlasem, že vador

bluku ve vzdělí panujícím, od ožibitých stýlán bři mohl, "což vás zblisla načchnul jedovatým duchem svým, že hlase svého a rukou svých posdvihajete proti paděhu, náhoděku proroka, proti hajiteli a šifiteli alkoranu!"

"On jest kašif!" voláno vadorob zpět, "přije v bratu prorokova; my nechceme sultana co kaurica vinom spířeho!"

"No, nechceme ho!" křičeli zadněji, jeť pobledl čerčelí nos zaslavoval, "ubijte ho, a slato a kaduny jeho rozdělíme mezi sebe!"

"Tak dobře!" křeval posdvahně hlavou Kazančič, jeť moudře stranou byl odstoupil, aby nestál přímo na očích rozkvalených hajitlů šteného korana, ale pšiem ještě dosti blisko, že všechno viděti a slyšeti mohl, "tak dobře!" hučel pro sebe, "nestoje se vyšet sloty toho otrockého blázen!"

"Vy chcete tedy boj a křev?" volá opět derviš. "Nemilhliti to vidět, že jste pravověřící bojunvíci korana. Boje budete mít, a křvi nepřítelí valich se zharvi zbraň valo; zde ale," okazuje k serailu, "nedli nepřítelě valí; sekejte až k návratu mému, octite, že sultan vás ještě dneš povede k vítězství a bohatě kofist."

"My nechceme jinou kofist, než poklady jeho!" křičeli nákte H.

"Ano, tak jest — Allah il Allah!" odpovídalí jiní.

Derviš se ještě více vzťěl sloti spianulo oko i tvář jeho, a rukama v povětří máchaje, plesbři v rozčilenosti ulici na pšie, a když opět uprostřed ní stanul, bílal hněvivě: "Prokleti synové blázaní! kdo z vás se opovžil překročit čaru povětřnou, již jsem naznačil, goheně propadne, duše jeho bloudit bude před branou edenu až do věčnosti, a nikdy neokusí sladkostí ráje prorokova."

Bálivě couvali přední zpět, aby snad od zadnějšek bezděky přes čaru vytlštěni nebyli, a takto kletbě muže svatého nepropadli; neb nikdo nepochyboval o pravdivosti vřroku jeho.

"Čertův blázen!" zlobil se v duchu Kazančič, vida takový nenadálý převrat věci, "tak krásnou zponru překazí; ta neobaně leháka byla před tím milování hodna, ale nyní? ej! děti to jsou a skety házně své, a takový lid má panovati nad námi?"

"Já sám," křičí opět derviš, spokojen jsa s účinkem hrozby své, "já sám půjdu k sultanu a přivedu vědce bojovníkům jeho, aby se vypínila slova prorokova, jenž tu praví: i napojím vás křvi nepřítel valich!"

A zcela na pověrečnou bázech poslouchačů svých spooldžaje, že nikdo nepřekročí čaru ním v povětří nanaččenou, obrátil se a krátel volným krokem k serailu, jakoby on byl páneem jeho; utivě ma ustupovaly stráže serailu s cesty, neb kdož by se byl opovžil, stavěti kroky derviše Abdallaha?

"Bože, dej!" hučel opět pro sebe Kazančič, za odcházejícím dervišem zlobivě hledě, "ať je Bajazet v dobrém rozmaru svém, odhde blázna, a to pitomé stádo tady proměni se opět v hejno zuřících čerčů!"

"No, vojvodo!" oslovil tohoto ztoha Jefrem, pšidruživ se opět k němu, "sklaplo nám, šlený derviš pokazil tu nejkrásnější zponru, jaká kdy záhubou vrahu viry Kristovy hrozila. Ten lid bíbý za nic nestojí, jest otrokem vášně a pověry své; osvobození naše od nás samých pojtí musí, to jest od nynějška vřa má a moje svědčení!"

"I moje, i moje!" přisvědčil Kazančič, "ale proto nesmíme pohrdati všemi cizími pomocičky, jeť nám Bůh v cestu přivede. Počkej jen až do konce, mně se zdá, že opět uslyšíme milostnou hudbu jejich, ubijte ho! Ej, svatý Savo! ani mi ten jek potud v uších, jakoby hejno žakalů po celí den schválné do učí mi bylo vřivo."

I nemřhlil se vojvoda v očekávání svém; nebo derviš v síních sultanových poháně, potápem vyřhlil se ze serailu, vášnivá zlost plála z oka jeho, rukama v povětří máchaje, soptil chraplavým hlasem:

"Allah ho zstrelil před ublížením svým, a vydal v moc nepřítel jeho!"

Jeden jediný strailivý, ale krátký ryk byl odpavět na slova tato, onť vše utichlo, a ticho to bylo snad hrůšněji než blabol předtí, všchn se rozpatovaly v prsu kašifho až k štenosti; ale kašif bledl a vyčouřeněma očima, se zaslíplmi pšiení na divně posdvijky derviš, kašif octaboval křk, aby, pokud možno, al slova mu nevolio a křety, jenž se nyní proudu a šie dervišových na sultana vřila.

Abdallah se byl k tomu seholil, narval proti do pravice a hodil ji k serailu, volal: "Proklet budli, rouhali vřiv prorokovi! jak tato země, ať se rozpřhlí vlada a moc tvoje, že a opovržlím po ni depotit budon nepřítelí tvých! Allah il Allah!" jorčaněl hlas svého, že div bylo, kterak a tak starých prsou takový pronikavý ryk vyvinnosti se mohl a prsa i štom se narozkošlila, "hodiny života tvěho sčítány jsou a rouhání se tvoje zákonům prorok-vřim jest u kauce, odpadlíka! — Ano!" obrátil se k množství, slyšám jeho se šimnčnou neokřovostí naslouchajícím, "kašif je to a odpadlík, a obydlí jeho jest pšiení lajtana; blažený, kdo aspoň kašimena hne na budově této, aby se štroulo v sutiny místo hřichu, a s prorokem bohorati bade, kdo zbraň svou zharvi v křvi hřivníka, jeť potud se nazřyal sultanem! Ať zhyne odpadlík — ya gaza, ya džedil!" zahooknul, rukou máchaje v povětří, jakoby sebě rány zasazoval.

"Ya gaza, ya džedil!" zavejasklo množství, a divou radostí ku předu se vrhouc, nebyli více buřili proti paděhu, slova derviše svatého je volala k boji svatému na prokletého odpadlíka, a krom kofistě bohatě, již v serailu jeho naloupiti doulali, kynula jim ještě odměna rajská.

Hoj, jaká to divoká radost z očí jim se jiskřil, jaký to štený fanatismus oudy jejich lomeje, prsa jim ke křku nadouvá: "Ubijte sultana odpadlíka, shodte zde serailu na hlavu jeho! tlučte, bite, ubijte!"

A již to nekřičel pouze nevzánaná luza bojovná, ale i lid Brusský, potud sultanu svému přichylný; vždyť nemožno, nezúčastniti se v boji svatém, a nevydobyti sobě kšuluh před tváří Allahovou; sultan jest proklet od derviše Abdallaha, o jehož svatosti nikdo, ani dítě, nepochybuje, sultan jest záhubě vydán, odmřtěn od tváře Allahovy, není sultanem více; pouze odpadlíkem, kašfem, synem smrti.

Ala stráž serailu nevětlily vo výrok dervišův; oni z křesťanských jinochů násilně poturbeni joničarové lnuil fanaticky pozse na soudružích svých, z nichž nejprvnější byl sultan ječich; koran a vše, co s ním a s ustanoveními jeho souvisí, jest jim věcí vedlejší; oni se optali návratu rozvozklených, a outok první, nepožádny na bránu serailu mouně jest od nich odražel.

"Ti psi kaurití!" zlobil se buřilí, "háji prokletého odpadlíka, i jim budli smrt a záhuba! Zavěťte brány města!" volal rozvážlivější mezi nimi, "ať nikdo z těch prokletých nenjde pomět naši, ale také ať žádný z těch, co tam venku táboří, nemže ku pomoci tu těm prokletým!"

"Ab, vojvodo!" šuchnul Jefrem Kazančiče do boku, "to jsme nyní v krásné pasti. Ať ta leháka se svou prací tady hotova bude, posvítí dílo své smrti křesťanů, kde jký v Brusce k nalezení bude, a my, vojvodo, z města nyní nemžeme ke svým."

"* Dost svat, anebo vřivčiví. (Překladem.)

JEDNATELE HLEDÁME
PRO
YOUNG PEOPLE'S
Illustrated Bible History.
Přes 100.000 vřilských prodáno,
A V MALER JEN OKRESKU, NEJLEPŠE
A NEJLEPŠEJI SE PRODÁVA.
Toto dílo obsahuje zaslavavě vyřevílené vřevílené ulicestě se starého a nového zákona, křesťanské patrně, proroků a křtů; Krista a jeho apoštolů a vynálezčů, a dělá o mňch se zmínka čim v povětrí Anise, ilustrované elegantními ocelovřivými. O břiť spravy ulic se.
Henry Hill Publishing Co.,
Norwich, Conn.

* Moka a Medině — města Muhamedánska v arabii. Moka se rozlítil Muhamedánska, Medině to prsou slato, jest pro vřivo jeho se proklácelo, a z rozlíného města svého vypomněno prorok pod stácti svou pšialo, a před mň se křevka boje z Měkkou posdvopřilo.